

Sak:16/1505

19.08.2016

Høringsnotat -

Enkelte endringer i reglene om offentlig administrasjon av forsikringsforetak

Innhold

1	Bakgrunn	3
2	Typer av forsikringsavtaler – pengekrav i boet.....	3
3	Beregning av krav i henhold til forsikringsavtalene.....	5
3.1	Ytelsesbaserte forsikringer.....	5
3.2	Innskuddsbaserte forsikringer med investeringsvalg	8
3.3	Rene risikoforsikringer uten spareelement	8
4	Overdragelse av portefølje til annet forsikringsforetak	9
5	Stiftelse av gjensidig foretak	12
6	Virkninger av forslagene	13
7	Utkast til lovendringer	14

1 BAKGRUNN

Offentlig administrasjon av forsikringsforetak er regulert i finansforetaksloven kap. 21. Det ble i 2014 gitt adgang til at fripoliser kan konverteres til fripoliser med investeringsvalg basert på avtale mellom forsikringstakeren og forsikringsforetaket. I dette høringsnotatet foreslår departementet en presisering i finansforetaksloven § 21-20 om offentlig administrasjon av forsikringsforetak slik at det tydeligere fremgår at administrasjonsstyret kan beslutte at fripoliser skal konverteres til investeringsvalg som ledd i en overdragelse til annet livsforsikringsforetak. Det foreslås også en regel om at ett- eller flerårige risikoforsikringer i livsforsikring som gir utbetaling ved død eller uforhet, skal opphøre tre måneder etter at foretaket er satt under offentlig administrasjon. En slik opphørsfrist på tre måneder vil gi samme regel som gjelder for skadeforsikringer.

Alminnelige konkursrettslige prinsipper om likebehandling av kreditorene bør gjelde også når livsforsikringsforetak settes under offentlig administrasjon. Det er ikke gitt nærmere regler i finansforetaksloven om hvordan forsikringskrav skal beregnes eller hvordan de skal nedsettes dersom det ikke er nok aktiva i boet til å dekke alle krav. Et livsforsikringsforetak vil normalt ha ulike typer kontrakter, og etter departementets vurdering kan administrasjonsstyret ha behov for å ta hensyn til dette når det skal anvende prinsippene om likebehandling. I det følgende gis en gjennomgang av de ulike typer av forsikringsavtaler og de prinsipper departementet antar vil bli lagt til grunn av administrasjonsstyret for beregning og nedsetting av kravene under offentlig administrasjon.

2 TYPER AV FORSIKRINGSAVTALER – PENGEKRAV I BOET

Følgende typer forsikringsavtaler vil kunne være aktuelle i et livsforsikringsforetak:

- Ytelsesbaserte forsikringer
- Innskuddsbaserte forsikringer med investeringsvalg
- Rene risikoforsikringer, dvs. forsikringer uten spareelement.

Ytelsesbaserte forsikringer er kjennetegnet ved at kundene har krav på en bestemt pensjonsytelse. Ytelsene kalles gjerne kontraktfastsatte eller garanterte ytelser. Ytelsen kan være under opptjening eller under utbetaling. I denne kategorien inngår kollektive ytelsesbaserte pensjoner opprettet etter foretakspensjonsloven. Også fripoliser utgått fra slike ordninger er en ytelsesbasert forsikring. Det finnes også individuelle pensjonsforsikringsavtaler tegnet som livrenter, IPA eller etter lov om individuell pensjonsordning.

Innskuddsbaserte forsikringer med investeringsvalg er kjennetegnet ved at det er de årlige innskuddene som er definert, ikke en bestemt pensjonsytelse. Kontraktens verdi tilsvarer samlede innskudd og oppnådd avkastning på innskuddene. Det er normalt kunden som bærer risikoen for utviklingen av kontraktens verdi, med mindre forsikringsforetaket har påtatt seg en avkastningsgaranti. Kontrakter av denne typen vil være innskuddsbaserte tjenstepensjonsordninger med investeringsvalg opprettet etter innskuddspensjonsloven. Også pensjonskapitalbevis utgått fra slike ordninger vil falle i denne kategorien. Her inngår også individuelle forsikringsavtaler med investeringsvalg, som fondsforsikring/unit link og pensjonsspareavtaler tegnet iht. lov om individuell pensjonssparing.

Rene risikoforsikringer uten spareelement kan for det første være ettårige ulykkes- og sykeforsikringer. Dette er skadeforsikringer som også kan tilbys av livsforsikringsforetak. For det andre kan det være ett- eller flerårige risikoforsikringer i livsforsikring som gir rett til utbetaling ved død eller uførhet. Det som kjennetegner disse forsikringene, er at det i kontrakten er angitt hvilket beløp eller hvilken løpende yttelse kunden har krav på dersom forsikringstilfellet inntreffer. Kunden betaler en risikopremie, men det bygges ikke opp kapital knyttet til kontrakten.

Livsforsikringsforetakets eiendeler skal forvaltes i nærmere angitte porteføljer. Eiendeler som motsvarer forpliktelser knyttet til kontrakter med kontraktfastsatte (garanterte) ytelser, skal forvaltes i kollektivporteføljen. Det samme gjelder eiendeler som motsvarer rene risikoforsikringer. Eiendeler som motsvarer forpliktelser knyttet til innskuddsbaserte kontrakter med investeringsvalg, skal forvaltes i investeringsvalgporteføljen. Livsforsikringsforetakets egenkapital skal forvaltes i selskapsporteføljen.

Ved en offentlig administrasjon av livsforsikringsforetak har forsikringstakerne en fortrinnsrett i selskapets aktiva, etter at massekrav (omkostninger ved administrasjonen mv.) er dekket. Foretakets aktiva omfatter aktiva både i kollektivporteføljen, investeringsporteføljen og selskapsporteføljen.

Dersom det ikke er dekning i boet for fordringer knyttet til forsikringsavtalene, skal kravene reduseres forholdsmessig. En slik reduksjon vil også måtte omfatte kontrakter med investeringsvalg. Aktiva knyttet til den enkelte kontrakt med investeringsvalg forvaltes i en egen investeringsportefølje, og forsikringstakers fordring på forsikringsforetaket tilsvarer den verdien porteføljen har til enhver tid. Forsikringsforetaket har ingen risiko knyttet til verdiutviklingen på porteføljen, slik det har for kontrakter med garanterte ytelser som forvaltes i kollektivporteføljen.

Investeringsvalgskundene i et forsikringsforetak er ikke eiere av de underliggende aktiva som er knyttet til deres kontrakt. Dette innebærer at investeringsvalgskundene ikke har særskilt rett til dekning i bestemte aktiva, men har et pengekrav mot foretaket på lik linje med øvrige forsikringstakere.

Dersom det ikke er dekning i boet for alle forsikringskravene, vil derfor investeringsvalgkunder og kunder med garanterte ytelser få samme forholdsmessige reduksjon av sine krav.

3 BEREKNING AV KRAV I HENHOLD TIL FORSIKRINGSAVTALENE

Som nevnt under punkt 1 inneholder finansforetaksloven ingen regler om hvordan krav etter forsikrings- og pensjonsavtaler skal beregnes, herunder avkortes, ved offentlig administrasjon. Dekningsloven gjelder tilsvarende under offentlig administrasjon, men heller ikke her er det regler om beregning av krav. De ulike typer forsikringskrav omtales nedenfor.

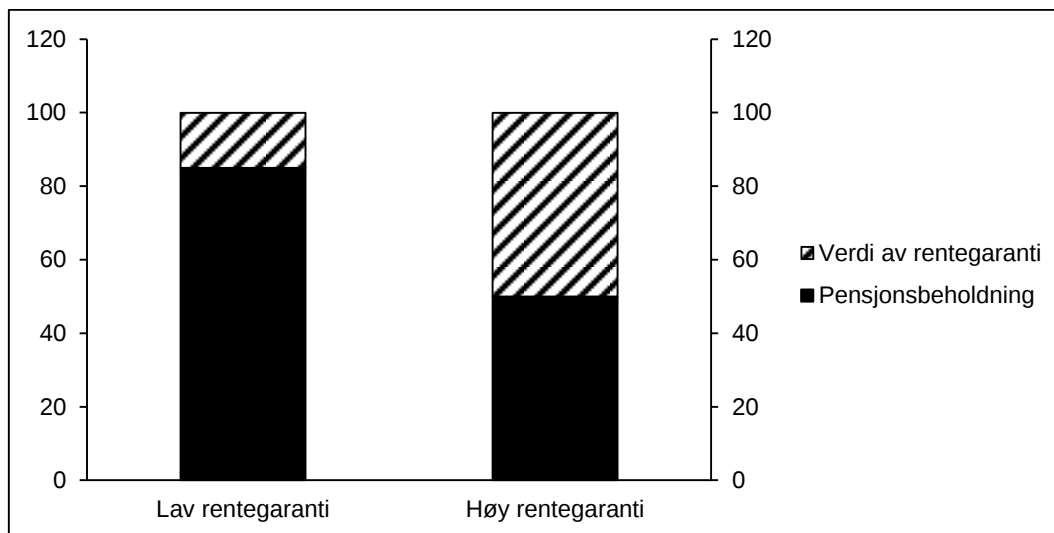
3.1 Ytelsesbaserte forsikringer

Ytelsesbaserte forsikringer gir forsikringstakeren rett til en bestemt fremtidig ytelse. Den avtalte ytelsen finansieres gjennom årlige premieinnbetalinger, tilført avkastning tilsvarende kontraktens beregningsrente og tilført dødelighetsarv. Det er verdien av de *ytelser* som er opptjent på åpningstidspunktet for offentlig administrasjon, som er forsikringstakers krav overfor boet. Det følger av alminnelige erstatningsrettslige prinsipper at verdien av fremtidige ytelser må fastsettes til en nåverdi.

Dersom en beregner en nåverdi av kontraktene ut fra de forutsetninger om beregningsrente og dødelighet som den enkelte kontrakt bygger på, vil kontrakter med lik fremtidig ytelse kunne ha ulike nåverdier. Dette er en følge av at kontraktene vil kunne ha ulike beregningsrenter og ulik grad av oppreservering til nytt dødelighetsgrunnlag. Dette fremkommer av forsikringstakers kontoutskrift, og viser det beløp som ved årets utgang er tilordnet kontrakten (pensjonsbeholdningen).

Nåverdien av de fremtidige ytelsene kan ses på som summen av pensjonsbeholdningen og de økonomiske garantier som er knyttet til kontrakten, og som illustrert i figur 1 kan to kontrakter med ulik pensjonsbeholdning ha samme nåverdi hvis de har ulike rentegarantier. Verdien av rentegarantien på en kontrakt er ikke konstant, men avhengig av rentenivået i markedene. Jo lavere forrentningen er i markedene, jo høyere

er verdien av en gitt garantert forrentning på forsikringskontrakten. Ved en offentlig administrasjon, hvor hensynet til likebehandling tilsier at alle forsikringskrav skal gis samme dekningsgrad, dvs. lik forholdsmessig reduksjon av kravene, kan det være behov for å ta hensyn til at det til ulike kontrakter kan være knyttet garantier av ulik verdi.

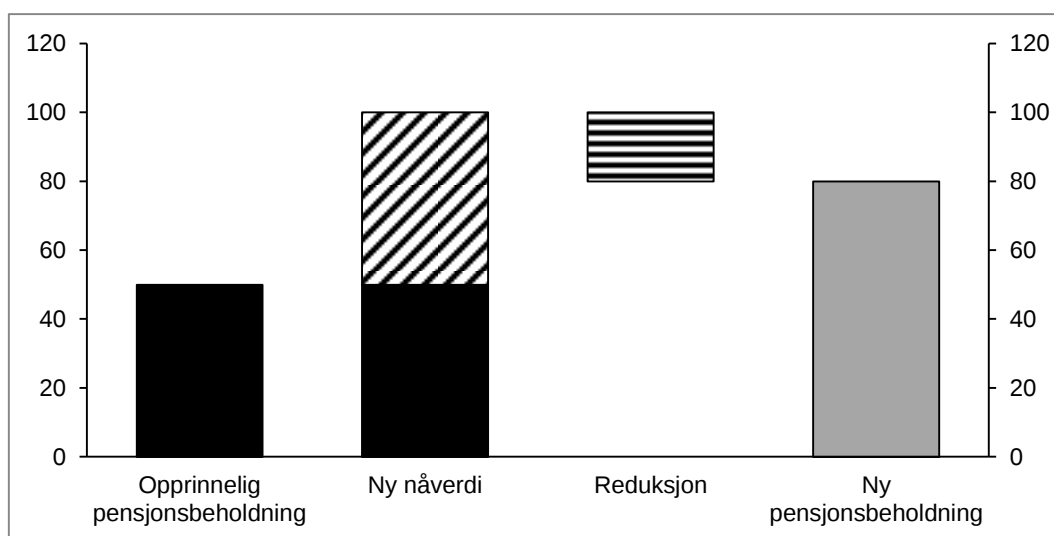

Figur 1. Illustrasjon av hvordan den reelle nåverdien av gitte, fremtidige ytelser kan være sammensatt for ulike nivåer på rentegarantien.

Hvilken neddiskonteringsrente som skal benyttes i en offentlig administrasjon for å beregne dette nåverdibeløpet, vil være administrasjonsstyrets oppgave å vurdere. I utgangspunktet synes det mest i samsvar med likebehandlingsprinsippet å benytte samme neddiskonteringsrente for alle kontrakter uavhengig av hva garantien er for den enkelte kontrakt. Det kan imidlertid tenkes at det bør legges til grunn ulik diskonteringsrente for kontrakter med ulik løpetid, jf. at det i Solvens II benyttes løpetidsavhengig rente. Administrasjonsstyret må her vurdere hvilken rente/rentekurve som best reflekterer realistiske avkastningsforutsetninger, og som gir en rimelig fordeling mellom forsikringstakerne.

Det følger av finansforetaksloven § 21-20 at administrasjonsstyret skal forsøke å få overdratt forsikringsbestanden til ett eller flere forsikringsforetak. Med dagens lave rente vil det kunne være nødvendig å sette ned de garanterte ytelsene for å få dem overdratt til et annet foretak.

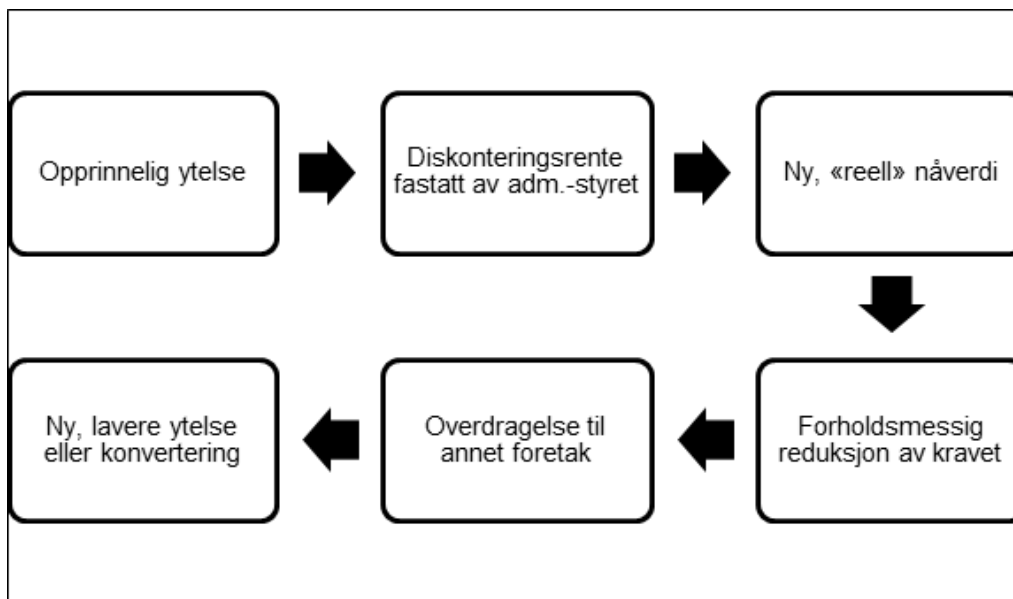
Den nåverdien kontraktene får etter at de er neddiskontert med en rente fastsatt av administrasjonsstyret, vil være utgangspunkt for nedskrivning av forsikringsbeløpene. Dersom neddiskonteringsrenten er lavere enn rentegarantien (beregningsrenten) på kontrakten, vil kontraktens nåverdi øke, jf. illustrasjonen av verdien av rentegarantien i figur 1. Eksempelvis kan altså en forsikringstaker med en eldre forsikringskontrakt med høy rentegaranti oppleve at nåverdien øker fordi verdien av rentegarantien er omdannet til et pengebeløp.¹ Forsikringstakeren kan videre, i neste steg, oppleve at denne verdien reduseres med en gitt prosentsats dersom det ikke er dekning i boet for alle forsikringskravene, jf. figur 2. Prosentsatsen vil som nevnt være den samme for alle som har pengekrav i boet.

Figur 2. Illustrasjon av de stegvise endringene i nåverdien (pensjonsbeholdningen) for en tenkt forsikring med høy rentegaranti, jf. figur 1.

Når forsikringskravene er redusert i det omfang som er nødvendig, kan forsikringene bli overdratt til ett eller flere forsikringsforetak. Som omtalt i punkt 4 nedenfor, vil det være et spørsmål om forsikringene skal videreføres som nye ytelsesbaserte forsikringer – og da med reduserte ytelser og dermed implisitt en annen rentegaranti enn tidligere – eller om den nye pensjonsbeholdningen skal konverteres til innskuddsbaserte forsikringer med investeringsvalg. Figur 3 gir en enkel illustrasjon av stegene i prosessen.

¹ Egentlig er det tale om at en går fra å forholde seg til en «nominell» nåverdi (pensjonsbeholdningen) som ikke inkluderer verdien av en høy rentegaranti, til en mer reell nåverdi der verdien av rentegarantien i større grad er medregnet.

Figur 3. Illustrasjon av prosessen fra en forsikring med en gitt ytelse til en ny forsikring (med lavere ytelse eller en innskuddsbasert forsikring) etter offentlig administrasjon.

3.2 Innskuddsbaserte forsikringer med investeringsvalg

For innskuddsbaserte kontrakter med investeringsvalg vil forsikringstakers krav mot boet være det innbetalte innskuddet og tilført avkastning på kapitalen. Dette tilsvarer flytteverdien av kontrakten, jf. forsikringsvirksomhetsloven § 6-7 fjerde ledd om at det er markedsverdien av porteføljen ved utløpet av oppsigelsesfristen som skal legges til grunn ved flytting av midler som forvaltes i egen investeringsportefølje.

Som nevnt under punkt 2 vil investeringsvalgkunder og kunder med garanterte ytelser få samme forholdsmessige reduksjon av sine forsikringskrav, dersom det ikke er dekning i boet for alle forsikringskravene.

3.3 Rene risikoforsikringer uten spareelement

Rene risikoforsikringer uten spareelement kan som nevnt under punkt 2 for det første være personforsikringer (ettårige risikodekninger), som regnes som skadeforsikringer. For det andre kan det være ett- eller flerårige risikoforsikringer som gir utbetaling ved død eller uførhet. Disse regnes som livsforsikringer.

Når det gjelder risikoforsikringer vil forsikringstaker bare få et krav mot forsikringsforetaket dersom det aktuelle forsikringstilfellet inntreffer i løpet av forsikringsperioden. Når et foretak settes under offentlig administrasjon, er det i utgangspunktet kun de krav som er oppstått før vedtaket om offentlig administrasjon

(fristdagen), som har rett til dekning i boet. På den annen side fører vedtaket om offentlig administrasjon ikke automatisk til at løpende forsikringskontrakter opphører. For *skadeforsikringer* følger det av finansforetaksloven § 21-19 annet ledd at krav som oppstår mellom tidspunktet for vedtak om offentlig administrasjon og tidspunktet for opphør av forsikringsavtalen, har rett til dekning i boet. Det er likevel satt en grense på tre måneder etter vedtaket om offentlig administrasjon, jf. § 21-19 første ledd hvor det fremgår at alle skadeforsikringer opphører å gjelde tre måneder etter at vedtak om offentlig administrasjon er truffet. Denne regelen ivaretar forsikringstakers behov for dekning i en rimelig periode frem til han eller hun får kjøpt en ny forsikring i et annet foretak. For *risikoforsikringer i livsforsikring*, som ikke regnes som skadeforsikringer, er det ikke gitt tilsvarende regler. Departementet mener at de samme hensyn gjør seg gjeldende for forsikringstakere som har risikoforsikringer i livsforsikring som for de som har skadeforsikringer, og at det kan være hensiktsmessig å ha samme regler for disse forsikringene.

Det følger av forsikringsavtaleloven § 12-5 at forsikringstaker har krav på tilbakebetaling av forskuddsbetalt premie for tiden etter at forsikringen opphører, når forsikringsforholdet blir avbrutt i forsikringstiden.. Etter finansforetaksloven § 21-19 tredje ledd, som i dag gjelder for skadeforsikringer, kan slik forskuddsbetalt premie likevel ikke kreves refundert for beløp under en grense fastsatt av departementet. Departementet foreslår at også denne bestemmelsen skal gjelde tilsvarende for risikoforsikringer i livsforsikring, jf. avsnittet over.

Departementet foreslår etter dette et nytt fjerde ledd i finansforetaksloven § 21-19 hvor det fremgår at paragrafen skal gjelde tilsvarende for ett- eller flerårige risikoforsikringer i livsforsikring som gir rett til engangsutbetaling som følge av forsikredes død eller som gir rett til engangsutbetaling eller utbetaling av årlige pensjonsytelser som følge av varig uførhet.

4 OVERDRAGELSE AV PORTEFØLJE TIL ANNET FORSIKRINGSFORETAK

Ved avvikling av livsforsikringsforetak skal administrasjonsstyret forsøke å få hele forsikringsbestanden overtatt av ett eller flere livsforsikringsforetak. Vil overdragelsen medføre nedsettelse av forsikringsbeløpene, skal dette angis. Dette følger av finansforetaksloven § 21-20.

Som nevnt under punkt 3.1 legger departementet til grunn at administrasjonsstyret kan foreslå å sette ned kontraktens ytelser for å få gjennomført en overdragelse til annet foretak. Departementet antar at det i stedet for å få overdratt en fripolise med en lavere ytelse, vil kunne være et alternativ å konvertere kontrakten slik at midlene knyttet til kontrakten kan forvaltes i investeringsvalgporteføljen. Forsikringstakeren vil da ikke lenger ha krav på en bestemt årlig ytelse. Den årlige pensjonsutbetalingen vil i stedet bero på pensjonskapitalens størrelse på uttakstidspunktet. Det vil da være forsikringstakeren som bærer risikoen for verdiutviklingen av investeringsporteføljen. Dette innebærer en risiko for at verdien av porteføljen kan bli redusert, men også en mulighet for at verdien kan øke. Forsikringstaker vil videre måtte betale kostnader knyttet til forvaltning og administrasjon av kontrakten. På den annen side vil forsikringstakeren få økt rett til overskudd, ettersom en investeringsvalgskonto skal tilordnes all avkastning av investeringsporteføljen. For fripoliser er regelen at forsikringsforetaket kan ta inntil 20 prosent av overskuddet ut over garantert rente på fripolisen.

Adgang til konvertering av fripoliser til fripoliser med investeringsvalg basert på avtale mellom forsikringstakeren og forsikringsforetaket ble innført ved lovendring 14. desember 2012 og trådte i kraft 1. september 2014. Reglene følger av foretakspensjonsloven §§ 4-7 a og 4-7 b. Under en offentlig administrasjon vil disse reglene ikke kunne følges fullt ut, fordi konvertering da må beslutes for kontraktene samlet og ikke på individuell basis. Det vil derfor ikke kunne kreves at den enkelte forsikringstaker må samtykke til konvertering. Kravene i foretakspensjonsloven § 4-7 a til pliktig informasjon og rådgivning til forsikringstaker, som vil kunne resultere i at forsikringstakeren bør frarådes å konvertere til investeringsvalg, vil heller ikke kunne gjelde tilsvarende. I stedet vil reglene i finansforetaksloven § 21-20 annet ledd om administrasjonsstyrets plikt til å sende redegjørelse og forslag til overdragelsesavtale til forsikringstakerne og forsikrede for eventuelle innsigelser, gjelde. Overdragelsen kan ikke gjennomføres hvis det kommer innsigelser fra minst en femdel av forsikringstakerne og forsikrede. Dette vil sikre at overdragelsen har rimelig støtte blant forsikringstakerne.

Konvertering av fripolise til fripolise med investeringsvalg innebærer at den årlige rentegarantien bortfaller. Som nevnt under punkt 3.1 vil prinsippet om likebehandling av forsikringstakerne innebære at en under offentlig administrasjon ikke kan ta utgangspunkt i den rentegarantien og pensjonsbeholdningen som er knyttet til kontrakten og som fremgår av kontoutskriften, men må ta utgangspunkt i en ny nåverdi beregnet med den neddiskonteringsrente administrasjonsstyret har fastsatt, og denne nåverdien kan i tillegg ha blitt redusert dersom det ikke er dekning i boet for alle

forsikringskravene. Når fripolisene er omregnet i henhold til denne nåverdien, vil de kunne konverteres til fripoliser med investeringsvalg. Dette sikrer at forsikringstakerne har forholdsmessig like store beholdninger når de overføres til investeringsvalgporteføljen.

Konvertering av en fripolise til fripolise med investeringsvalg kan etter foretakspensjonsloven § 4-7a og § 4-7b bare omfatte fripolisens midler knyttet til alderspensjon. Dersom fripolisen gir rett til ytelser i form av uførepensjon og/eller etterlattepensjon, skal midler som er avsatt til disse dekningene fortsatt forvaltes i foretakets kollektivportefølje. Det er ikke åpnet for at disse midlene skal kunne forvaltes med investeringsvalg. Det vises til drøftelsen av dette spørsmålet i Prop 11 L (2012-2013) punkt 4.3.4.3. Departementet antar at det heller ikke vil være aktuelt å åpne for investeringsvalg av disse midlene under en offentlig administrasjon. Departementet antar derfor at uføre- og etterlattedekninger som er knyttet til en fripolise, først må nedsettes i henhold til dekningsgraden i boet og deretter videreføres som garanterte forpliktelser i det overtakende forsikringsforetaket, og forvaltes i dette foretakets kollektivportefølje. Dette forutsetter at overtakende foretak er villig til å overta disse forpliktelsene. Et alternativ kunne være at midlene som skal dekke uføre- og etterlattepensjoner frigjøres slik at forsikringstakerne kan benytte midlene til selv å kjøpe nye uføre- og etterlattedekninger. Dette lar seg likevel ikke gjennomføre for forsikringstakere som har fått dårligere helse i tiden etter at den opprinnelige forsikringen ble tegnet. Forsikringstaker vil da ikke uten videre få kjøpt en ny uføre- eller etterlattedekning.

Et annet spørsmål er om fripoliser som er under utbetaling, skal kunne endres til investeringsvalg som ledd i en overdragelse til annet forsikringsforetak under en offentlig administrasjon. Hovedregelen etter foretakspensjonsloven § 4-7 a er at midlene knyttet til fripolise med investeringsvalg skal overføres til alminnelig forvaltning i kollektivporteføljen når uttak av alderspensjon starter. Fripoliseinnehaveren kan likevel kreve at midlene fortsatt skal forvaltes som egen investeringsportefølje. Etter gjeldende rett er det mao. åpnet for at løpende utbetalinger fra en fripolise kan forvaltes med investeringsvalg. Departementet antar derfor at også fripoliser som er under utbetaling, vil kunne endres til investeringsvalg under en offentlig administrasjon. Samtidig anser departementet at en endring til investeringsvalg vil kunne være lite gunstig for kontrakter som er under utbetaling. Pensjonskapitalen vil da utsettes for kursmessige svingninger, og dette vil gi mindre sikkerhet og forutsigbarhet for pensjonsutbetalingene. Dette kan på den annen side delvis motvirkes gjennom valg av portefølje. Det vil være opp til administrasjonsstyret å vurdere muligheten for å få

videreført slike kontrakter som garanterte forpliktelser i det overtakende forsikringsforetaket.

Et livsforsikringsforetak vil som nevnt ha ulike typer kontrakter, som kontrakter med kontraktfastsatte ytelser og kontrakter med investeringsvalg. Disse skal beregnes på ulike måter, jf. punkt 3 over. Kontraktene vil også være i ulike faser (under opptjening eller under utbetaling). En helt nøyaktig likebehandling av alle typer krav vil derfor kunne være krevende å få til i praksis. Hvilke vilkår kontraktene blir videreført på, vil også avhenge av forhandlingene mellom administrasjonsstyret og overtakende forsikringsforetak, og her vil forretningsmessige hensyn stå sentralt. Dersom administrasjonsstyret mener at en overdragelse av forsikringsbestanden til et annet forsikringsforetak samlet sett vil gi en bedre løsning for forsikringstakerne enn andre alternativer, mener departementet at det må kunne aksepteres at en ikke klarer å oppnå en helt lik fordeling av tapene mellom forsikringstakerne.

Etter departementets vurdering er ordlyden i finansforetaksloven § 21-20 første ledd ikke til hinder for at administrasjonsstyret kan foreslå en konvertering av fripoliser til fripoliser med investeringsvalg. Reelle hensyn taler også for at dette bør være mulig, dersom administrasjonsstyret anser at en overdragelse til et annet forsikringsforetak på dette vilkåret vil være en god løsning for forsikringstakerne. For å unngå tvil om dette spørsmålet foreslår departementet en presisering i finansforetaksloven § 21-20 slik at det tydeligere fremgår at fripoliser skal kunne konverteres til investeringsvalg som ledd i en overdragelse til annet livsforsikringsforetak.

5 STIFTELSE AV GJENSIDIG FORETAK

Dersom administrasjonsstyret ikke får tilstrekkelig flertall for sitt forslag til overdragelsesavtale, må administrasjonsstyret vurdere om det er grunnlag for å reforhandle overdragelsesavtalen eller innhente nye tilbud fra andre foretak. Dersom dette ikke anses realistisk, skal departementet fastsette en endelig nedsettelse av forsikringsbeløpene i henhold til det foretatte oppgjøret og innkalle til generalforsamling av forsikringstakere til stiftelse av et gjensidig forsikringsforetak. Dette følger av finansforetaksloven § 21-20 tredje ledd. Departementet antar at en eventuell endring av fripoliser til fripoliser med investeringsvalg da ikke lenger vil være aktuelt, ettersom denne løsningen har vært forelagt forsikringstakerne uten å ha fått tilstrekkelig flertall blant dem. Fripoliser må derfor videreføres som kontrakter med garanterte ytelser i det gjensidige foretaket. Foretaket må søke om konsesjon, jf. finansforetaksloven § 21-20 fjerde ledd, og departementet legger til grunn at foretaket må oppfylle de alminnelige kapital- og soliditetskrav etter Solvens II som i dag gjelder

for forsikringsforetak. For å skaffe til veie den kapital som er nødvendig for å oppfylle gjeldende kapital- og soliditetskrav, må forsikringskravene nedsettes. I praksis vil dette kunne innebære en vesentlig nedsettelse av forsikringskravene.

6 VIRKNINGER AV FORSLAGENE

Forslaget om å presisere i loven at fripoliser kan konverteres til investeringsvalg som ledd i en overdragelse til ett eller flere forsikringsforetak under en offentlig administrasjon, er begrunnet i forsikringstakernes interesser av økonomisk gode løsninger og av en effektiv administrasjonsprosess. I dagens situasjon med lave renter vil det kunne være nødvendig for administrasjonsstyret å sette ned de garanterte ytelsene for å få fripoliser overdratt til et annet foretak. I en slik situasjon anser departementet at administrasjonsstyret bør kunne vurdere om det vil være en god løsning for forsikringstakerne å få konvertert sine fripoliser til investeringsvalg fremfor å få dem videreført som ytelsesbaserte forsikringer med reduserte ytelser i det nye forsikringsforetaket. Det er opp til hvert enkelt forsikringsforetak om det ut fra forretningsmessige vurderinger ønsker å overta forsikringsportefølje fra foretak under offentlig administrasjon. Dette vil administrasjonsstyret måtte ta hensyn til i sitt arbeid med å forsøke å få overdratt forsikringsporteføljen til et annet foretak. Forslaget anses ikke å ha budsjettmessige eller andre virkninger for det offentlige.

Forslaget om at ett- eller flerårige risikoforsikringer i livsforsikring som gir utbetaling ved død eller uførhet, skal opphøre tre måneder etter at foretaket er satt under offentlig administrasjon, innebærer en klargjøring av rettstilstanden for disse forsikringene ved en offentlig administrasjon. Regelen vil være aktuell for risikoforsikringer der forsikringstilfellet ikke har inntrådt før vedtaket om offentlig administrasjon. Forslaget skal sikre at krav som følge av forsikringstilfeller som inntreffer i løpet av tre måneder etter at foretaket er satt under offentlig administrasjon, gis rett til dekning i boet. En slik klargjøring er positiv både for forsikringstakerne og for administrasjonsstyret i deres arbeid. Forslaget anses ikke å ha virkninger for forsikringsforetakene for øvrig eller for det offentlige.

7 UTKAST TIL LOVENDRINGER

I

Finansforetaksloven § 21-19 skal lyde:

§ 21-19. *Skadeforsikringsbestand mv.*

(1) Tre måneder etter at vedtak om offentlig administrasjon er truffet, opphører alle skadeforsikringer å gjelde. Administrasjonsstyret skal så tidlig som mulig og i den utstrekning det er mulig, gi forsikringstakerne, de sikrede og andre med økonomiske interesser knyttet til forsikringsdekningen, skriftlig underretning om når forsikringen opphører. Underretning kan sendes ved bruk av elektronisk kommunikasjon dersom vedkommende uttrykkelig har godtatt dette.

(2) Fordringer som følger av forsikringsavtale om direkte forsikring, og som oppstår i perioden mellom vedtak om offentlig administrasjon og inntil tidspunkt for opphør av forsikringsavtalen, har rett til dekning etter reglene i § 21-18 annet ledd.

(3) Forskuddsbetalt premie (ristorno) for tiden etter at forsikringene opphører, kan ikke kreves refundert for beløp under en grense fastsatt av departementet.

(4) Bestemmelsene i paragrafen her gjelder tilsvarende for ett- eller flerårige risikoforsikringer som gir rett til engangsutbetaling som følge av forsikredes død eller som gir rett til engangsutbetaling eller utbetaling av årlige pensjonsytelser som følge av uførhet.

§ 21-20 første ledd skal lyde:

(1) Ved avvikling av livsforsikringsforetak skal administrasjonsstyret forsøke å få hele forsikringsbestanden overtatt av ett eller flere livsforsikringsforetak.

Administrasjonsstyret skal utarbeide en redegjørelse over de tilbud som har vært vurdert av administrasjonsstyret. Vil overdragelsesavtalen medføre nedsettelse av forsikringsbeløpene, skal dette angis. *Det samme gjelder dersom overdragelsesavtalen vil medføre at fripoliser konverteres til fripoliser med investeringsvalg.*

II

Endringene trer i kraft straks.